

Antanas Vienažindys

Pažymėkite teiginius, patvirtinančius, jog Antanas Vienažindys – dainiškosios poezijos atstovas.

- ☐ „Dainos žodis kaip tik yra tinkamiausias Antano Vienažindžio poezijai. Jo eilėraščiai ne skaityti, bet dainuoti geriausiai tinka. Taip ir pats autorius darė, pritardamas armoniką ir lig ašarų susigraudindamas. Skaitant jose žymu nelygumų, rimo ir ritmo trūkumų, kurių nejauti, kai dainuoji.“
(A. Vaičiulaitis)
- ☐ „Dainiškojo tipo lyrikoje lyrinis subjektas melodinga fraze reiškia savo liūdesį, ilgesį ir meilę, pasigėrėjimą ir pritarimą, prisipažinimą ir maldavimą, skundą ir kaltinimą, viltį ir paguodą, raginimą ir kreipimąsi, nusivylimą ir džiaugsmą... Eilėraštyje dažniausiai yra antras asmuo, į kurį kreipiamasi, arba jis yra menamas, todėl dažnai net bendriniai objektai įsmeninami, kad atsirastų šiltas, švelnus santykis.“
(V. Areška)
- ☐ „Pralinksmino kunigėlį senojo klebono žodžiai. Abu dar užėjo į klebono kambarį ir prie arbatos pasišnekėjo apie parapiją, bažnyčios reikalus ir apie savo ganytojišką darbą. Daugiausia kalbėjo apie sukilimą. Abiem buvo aišku, kad sukilimas pralaimėtas. Ar gali prastai, netgi juokingai ginkluoti, neapmokyti kaimo žmonės nugalėti gerai organizuotą, stiprią ir gausią rusų kariuomenę?“
(V. Statulevičius)
- ☐ „Dainuoti šitas eiles tinka ir todėl, kad jos labai priartėja prie liaudies poezijos savo forma, o liaudis kūrė ne raštui, ne skaityti, bet dainuoti – dainuoti prie darbo laukuose, dainuoti šventadienio popietėmis ir ilgais žiemos vakarais. Tokios dalios tad susilaukė ir Antano Vienažindžio poezija: ji buvo liaudies pagauta, pasisavinta ir pamilta.“
(A. Vaičiulaitis)

Įkelkite atitinkamus Antano Vienažindžio eilėraštyje „Linksminkimos“ pavartotų meninių priemonių pavyzdžius.

Kontrastas, išreiškiantis priešastį ir pasekmę:	*Paralelizmas, atskleidžiantis žmonių ir gamtos gyvenimo panašumus:	Metaforos, apibūdinančios jauno, neįsipareigojusio žmogaus būseną:	Metaforos, nusakančios jauno visų mylimo žmogaus santykį su aplinkiniais:
„Kožnas vienas mumis myli, / Ant rankų nešioja, / Visur kvietkus ir gražybes / Mums po kojų kloja.“	„Siaudžia griaudžia paukštužėliai, / Gražiai čiulbėdami, / Taip linksminkimos, jaunėliai, / Dainas dainuodami...“	„Linksminkimos, linksminkimos, / Pakol jauni esma – / Nebus laiko mums linksmintis, / Kada pasenėsma.“	„Dabar mūsų aukso dienos, / Kaklo nieks negriaužia. / Daug nerūpi, pakol vienas, / Ir vargai nespaudžia.“